

Химично-личностната връзка

Върху ресинкретизацията на науката

6 април, 2012

С автор: Серафим Димитров Кирковски, 10 клас, Френска езикова гимназия „Антоан дьо Сент-Екзюпери“ - Пловдив

Химично-личностната връзка

Върху ресинкретизацията на науката

В зората на човека наука и изкуство били едно. Всяко проявление на този синкретизъм бил празник, защото така ранният човек празнувал своя гения. В един великолепен танц аритметика, музика, песен се сливали, за да избистрят ума на артиста, да го направят по-добър, по-уравновесен и по-близък до преследваното съвършенство. Леко по-леко обаче хората си дали сметка, че в това единство те не могли да се развиват достатъчно бързо, и от симфонията на първобитния синкретизъм излезли изкуствата и науките, чиито мелодии оттогава нататък щели да се изпълняват разделно. Никога обаче споменът за рая, където всичко било свързано, не изтлял. Трагедиите, оперите и оперетите наред с киното са пример за това, като едностранчивите изкуства(примерно песните) все повече упадат и мултимедийните си пропирват път. Едно заключение от всичко това се налага: разделените части на човешкия гений през цялото време на неговото съществуване са целели да съединят, да станат това, което са били някога. В наши дни това е повече от ясно. Никой одухотворен човек не иска да бъде само едно нещо. Природата му го изисква. Неговата воля го кара да събира отделни конци в един възел и отделни мелодии в едно съзвучие, защото само унията на отделните части може да даде хармонията на цялото.

Хората на науката винаги са били индивидуалисти, от това са пострадали и самите науки. Към момента съществуват не повече от три науки. Това е донякъде смешно изказване, като се има предвид голямото разнообразие и всички подобласти. Литературата също така има много епохи, течения и творци, ала това не променя нищо: литературата е една единствена. По същите причини сме склонни да ограничим броя на науките до три: натурология, философия и филология. Както се подразбира, всяка една от тези три основни синкретични начина за обясняване на света(защото науката е точно това – способ за обяснение на света) дава началото на много други по-малки течения. Така можем да кажем, че философията е източникът, от който идват психологията и хегелианството примерно. Редно е да се направи едно уточнение: понятието натурология тук е употребено като сбор на всички науки, които обясняват етиологически природата – химия, физика, биология и така нататък.

Някои биха успорили обявяването на горе поменатите за науки, а не за изкуства. Вярно е, че в Древна Елада разграничаване между наука и изкуство не е имало. За древните гърци всичко, което подобрява човека, е било изкуство. В наше време такова разделение обаче се е наложило. Погледнато практически, даже кантиантски, това разделение е фиктивно: науките и изкуствата просто съществуват, без да се интересуват от наименованията си. Въпреки това доказването на нашата теза изисква от нас да се абстрахираме от тези размисления и да установим защо науките са науки, а не изкуства.

Не можем да наречем наука единствено това, което събира и използва емпирични данни. Направим ли го, ще се принудим да признаем музиката за наука. Веднага едни ще се възпротивят, че музиката е наистина наука. На тях ще отговорим следното: събира ли музиката емпирични данни? Разбира се, не събира. Но тогава как ще обясним наличието на „музикална теория“? Теориите са свойствени предимно на дейности, които имат емпирични данни и които си служат с тези емпирични данни, за да обяснят по някакъв начин света. Музикалната теория по тази логика е наука. Действително това е така. Тогава музиката какво е? Приложение на музикалната теория с цел получаване на нов емпиричен материал(колкото и грубо да звучи), така че този материал да признава, утвърждава и допълва дотогава събраните данни. Сътвореното така не се появява по необходимост, а по волята на артиста. Музикантът създава така наново правила, които ако главните не съществуваха, щяха да имат също толкова сила и право на съществуване.

Току-що получихме формулата на обратното на наука – изкуство. Следователно лесно ще получим определението за наука. Щом изкуството използва закони, така че да ги пресъздаде, утвърди и допълни, за да получи обект, който не излиза от рамките на света, а напротив затворен даже в по-тесни от реалните, обяснява напълно волята, природните закони и необходимостта при даден архетип или идея, следователно произведението на изкуството е нещото само по себе си, което узнаваме и което разбираме, но което в същото време е съставено от други неща, биващи по своята природа непознаваеми, а тогава науката би било логично да трупа емпирична информация, чиято същност не може да обясни, но която може да предостави на изкуството, което по такъв начин да я пресъздаде, че прототипът на природния закон да личи в познаваема форма.

Разбира се, не всяко произведение на изкуството достига до този резултат: горната характеристика се отнася за идеалния случай. Въпреки това във всяко истинско парченце изкуство можем да видим цялата природа в действие.

За да бъдем по-добре разбрани, се налага да приведем и пример, който да потвърди становището ни за науките. Химията – наука *par excellence*. Създава теории според събраните данни за строежа и взаимодействията на веществата. Откритията, които прави, са в следствие на зададена задача, която следва, а не допълва и подобрява правилата, по които е написана. Иначе казано създаването при науките е еднопосочно – а *maiores ad minus*, от голямото към малкото, докато при изкуствата е в двете посоки.

От така направените заключение бихме могли да представим науката като тяло, а изкуството като пръчка, държана от това тяло. Пръчката е водена от всички мускули и от централната нервна система, толкова сложни процеси с единствена цел да обрули клоните на някакво дърво. Може би някой ще каже, че изкуството според нашите размисления е второстепенно. Ни най-малко – ще отговорим ние – изкуството е способът, чрез който науката взаимодейства със света.

Дотук установихме положенията на двете ни основни понятия спрямо света: изкуството разполага с всичко; науката само с малка част. Установихме и отношението между двете понятия – изкуството съдържа цялата наука, а науката само себе си. Остана ни да разгледаме науките една спрямо друга. (Разглеждаме само науките оттука нататък, тъй като темата го изисква.)

Взаимнодопълващи се - е първият отговор, който ни идва в съзнанието. Това е така, но важи само и единствено за еднокоренните науки като математика и физика. Но как са свързани останалите? За да отговорим на този въпрос, ще трябва да се върнем към изразената позиция по отношение на първоначалната форма на изкуствата и науките – синкретичната. Физиката и математиката, както вече го казахме, имат общо начало. Те до известна степен са синкретични една към друга. Това е така, защото ясно и реално разграничение между едното и другото не може да се направи. Очевидно е – едното се занимава с проблемите на физичните явления, а другото с числата като цяло. Докато едното е чисто приложение на другото, синкретичният характер на двете остава факт. Което ще рече, че двете са свързани неразривно. Как? Точно чрез тъждеството на принципи, което те си поделят. Но те са преди всичко еднокоренни науки. Взаимнодопълващи се като математиката и физиката трябва да бъдат и разнокоренните.

Нашата цел и теза са именно такива: ресинкретизацията на науките, която ще доведе човешкия род до следващото ниво на прогрес. Иначе казано, това е намиране на тъждество между разнокоренни науки.

Търсенето ни на единна наука не трябва да се наравнява с камъни прекалено тежки за плещите си, все пак става въпрос за новородено. Началото не трябва да строи мостове между пирамидони, вместо това бавно и методично да копае тунел между крайъгълните камъни на монументите. Нашето първоначално изследване тръгва не от безименни върхове, от чийто въздух дишат малцина, а от основи, които всеки е учил било в училище, било *in natura*: химична

връзка и човешки отношения.

Не са малко гениите, които твърдят, че всичко се повтаря. Спираловидната история на Хегел е най-известният пример. Този гигант на немската класическа философия е на мнение, че събитията от миналото са се случвали и ще се случват още много пъти с различни пропорции, но еднаква същина. Това е парафраза или по-скоро приложение на широко известния херметически принцип: „Каквото горе, такова долу“. Имало е Велико преселение на народите от Азия през IV в., има и заселване на американските континенти през 17-18 в. Човекът е съставен от атоми; нима е нелепа мисълта, че същите закони, които управляват малките частици, движат и гиганта? Нима е трудно възприемаема идеята, че същите зависимости, които обуславят свързването на „неделимите“, не обуславят и свързването на „разумните“?

Всички сме чували, а и сме казвали, че някой си е голям приятел с друг или че еди кои си са като слепени. Разбира се, никой не би определил връзката си с когото и да било като ковалента, йонна или водородна, но за опитното око тези аналогии са очевидни. Неоспорим е фактът, че има всякакви хора: различни характери, интереси и т.н. Едни имат афинитет към едно, други към друго; някои са по-избухливи по дадена тема, а други – по-сдържани. В една по-абсолютна и по-толерантна вселена, бихме могли да вкараме хората в таблици, както си е редно, понеже човекът си остава, независимо какво прави, животно, и тези таблици да илюстрират типове хора по отношение на техните реакции при определени дразнителни. Да, точно като Менделеевата таблица.

Човекът (в психологически контекст оттук нататък) прилича на химичен елемент. За да докажем тази теза, ще приемем, че е вярна, и ще приложим горните размисления за класификацията на хората. Редът на химичните елементи в общия случай започва с метал и завършва с инертен газ, като между двете крайности има елементи, които постепенно променят реактивоспособността си. Така имаме литий с един електрон в последен слой, берилий с два, бор с три, въглерод с четири и т.н. Металите (литий и берилий) могат единствено да отдават своите електрони, а въглеродът примерно може да отдаде и приеме. За разлика от тях неонът, бидейки с пълна електронна конфигурация, нито приема, нито отдава. Нека наложим тези познати на всички знания върху видовете хора според техния съответно егоизъм и алтруизъм. Не можем да отречем, макар да са малко, че съществуват такива човеци, които дават всичко за ближния: такива хора бихме нарекли метални, тъй като те се прощават с всичко, което могат, образно казано - с едничкия си електрон за другия. Обратните на тях – егоистите – пък винаги искат чуждия електрон, който в крайна сметка получават. Последните не могат да дават (освен в много редки случаи) като кислородът, примерно. Трети вид са онези, които в една ситуация дават, в друга вземат, в зависимост от това, какво изисква целта. Сярата е техен химичен еквивалент. И накрая най-рядката група, инертни хора. Трудно е да се опише такъв човек, понеже се среща много рядко. Неговата същност би трябвало да се изразява в това, че не желае нито да дава, нито да получава, като едновременно се чувства добре така, следователно такъв човек иска само себе си, понеже в него се намира хармонията, търсена от останалите хора. Хегел определя по такъв начин духа, което ни навежда на мисълта, че такъв човек е свършен не сам по себе си, а абсолютно. Затова не би трябвало да казваме „инертни“, тъй като тази дума е донякъде отрицателна, а за това понятие отрицанието би навредило на разбирането. Пример за такъв? Свещените писания на всички народи дават примери. Доколко може да им се вярва - е друг въпрос, но щом някъде съществува някакъв еквивалент, следователно измежду хора също трябва да съществува такъв клас. За „нормални“ инертни хора ще поговорим пак по-късно.

Допускането ни се оказва плодотворно и свойствата на химичните елементи могат да бъдат използвани, за да подредим човешките качества в таблица подобна на Менделеевата. Тезата ни е вярна, следователно отношенията на химичните елементи едни към други ще бъдат приложими и за отношенията между хората.

Разбира се, можем да изведем множество съответствия между хората и химичните елементи от периодичния закон, но това ще заеме време и място, затова се ограничаваме само до досега направените заключения и до още едни, които следва да направим. Периодичната

повтаряемост на свойствата на веществата и техните съединения. Как можем да приложим това към хората, като се има предвид, че вече открихме отношение между егоизма и алтруизма (иначе казано основната подбуда при всички човешки действия) и отдаването и приемането на електрон? Парафразиран, този въпрос получава по-екзистенциален смисъл: защо има множество елементи, които проявяват едни свойства, като съществува преди тях един, които да ги илюстрира? Какво показват останалите? За да разрешим този въпрос, ще се наложи да изследваме химичните свойства на IA и 7A група от периодичната система. Както е известно, с нарастване на поредния номер металите от първа главна група повишават реактивоспособността си, докато тези от седма главна спада. Първите отдават; вторите приемат. Като прибавим и това, че атомите на химични елементи имат повече електрони, неутрони и протони от предишните в групата си, бихме могли да направим заключението, че такава би трябвало да е промяната, която човек преживява, докато старее, докато се развива психически. В началото на света (ако приемем, че е започнал с Голям взрив) първо появяват се елемент е бил водородът, след това е бил хелият, литият и т.н. В началото на живота си човек е подобен на водорода; като расте и става по-добър става хелий, като реши, че иска да е по-силен, по-стабилен, минава към литий, за да може да стане неон и после като сметне, че му е нужна повече сила, минава в следващия период и т.н. Тук използваният глагол „реши“ е грешен, тъй като никой не би се отказал от стабилност в живота си – извършваната промяна е насилствена, защото битието постоянно налага на избраниците си да правят избор, а изборът е това, което определя човекът.

Досега разгледахме хората като химични елементи, сега е ред на групите от хора като химични съединения, иначе казано – време е да видим механизма на химично-личностната връзка.

Нашето изследване ще започне от Ван-дер-ваалсовите сили, които няма нужда да описваме: предполага се, че читателят е запознат с тях. Вместо да покажем всяко едно от междумолекулните взаимодействия като между човешко взаимоотношение, ще илюстрираме дисперсионните сили, от които следват всички останали. За тази цел ще си послужим със следния пример: зала пълна с хора, които си мълчат – всеки стои на своето място и не контактува по никакъв начин с останалите; идва на сцената оратор пред всички; преди да заговори всички са безразлични, стоят сами в себе си и се занимават със собствените си проблеми, всички са, така да се каже, неполярни, тъй като нямат отношение, към това, което се случва; и тогава ораторът започва речта си с тон, тембър и добре подбрани думи: той вече не е безразличен, той е полярен, а и слушателите му са напуснали своите умствени крепости и са се изложили на влиянието на ораторската реч, те са заинтересовани, нашият ретор им е индуцирал интерес; в началото на речта те имат свое мнение, което малко или много се различава от това на оратора, но той е и добър суфист – успява да изкара всичко в своя полза и публиката е напълно съгласна с него към края, публиката се е ориентирала спрямо него. По този начин работи и психологията на тълпата. Наполеон Бонапарт бил много добър психолог в това отношение. С всички свои речи той успявал да подбуди народа или армията, така че те да желаят каквото и той. Да разгледаме следния откъс: „Войници, вие сте голи и гладни; държавата ви дължи много, но нищо не може да ви даде[...] Богати провинции, големи градове ще бъдат във ваша власт; слава, чест и богатство ще намерите там. Войници на Италия, нима ви липсва кураж и постоянство да продължите?“. Бъдещият император се обръща към войниците, като говори за техните неволи и за това, което заслужават – проблеми, които вълнуват главно войниците, така великият военначалник си осигурява вниманието на слушащите го. Те искат да бъдат възнаградени, това им обещава и Наполеон с богатите провинции, които ще превземат. В тази реч, за да убеди или, казано по-друг начин, да ориентира войниците по собствените си желания, бъдещият император казва образно, че откажат ли се, нищо няма да получат, тъй като държавата не може нищо да даде, и в същото време с ключовите думи: „слава, чест и богатство“ той им обещава, че само като го следват във военната кампания за Италия, ще могат да получат това, което желаят: Наполеон и войниците вече искат едно и също нещо. Или поне така изглежда.

Ван-дер-ваалсовите сили не са химични връзки в пълния смисъл на думата. Това са взаимодействия между молекули, които не се свързват. Тук човекът бе сравнен с молекула, която не може да реагира. Това явление е характерно не само за тълпите. Когато се заинтересоваме от някакъв разговор, воден от страни, говорещите ни „индуцират“ интерес. Ван-дер-ваалсово ориентиране е несъзнателно действие, стига да е извършвано от хора без познания по психология и реторика.

Както за всичко материално във вселената има причина, така и за свързването на химичните елементи. За този феномен има две теории – атомите се свързват, за да постигнат стабилна 8-електронна конфигурация – така нареченото октетно правило, и атомите се свързват, за да понижат вътрешната си енергия.

Ние вече сравнихме хората с групите химични елементи и установихме, че „инертните хора“ са най-редки. Сега е редно да поясним, че не само религиозни гурута като Христос и Кришна трябва да се смятат за „инертни“, а всеки, който постига временен баланс в живота си. Това се вписва в нашата теория за промените, които човек търпи през живота и чиито материални изражение – случките – съответсват на даден химичен елемент. Така октетното правило за отделния човек гласи, че в следствие на някаква вътрешна промяна се постига балансирано състояние, а за междучовешките отношения: „съединението прави силата“. Двама са приятели, понеже единият допълва другия перфектно до балансираното му състояние. Обаче това не винаги е вярно, не е нужно да се наблюдава много, за да се види всичките лоши приятелства, лицемерщини и страдание, които хората изпитват едни от други. Затова се налага да приемем, че изпълняването на октетното правило при хората е освен признак за добри отношения и рядкост.

Следващата теория се отнася за атомите, които свързвайки се, намалят енергийното си ниво с цел да станат по-стабилни. При хората трудно можем да говорим за енергия подобна на атомната, тъй като такава емпирично досега не е доказана. Затова се налага да определим какво ще разбираме под енергия на човека. Първата асоциация е бодрост или сила. Тях не можем да приемем, понеже те са зависими от фактори, а ние търсим нещо, което е свойствено за само един индивид и което да не се манипулира с такава лекота, както бодростта и физическата сила. Очевидно търсената величина трябва да бъде абстрактна. Може би разсъжденията на Густав Льобон от „Психология на тълпата“ ще ни помогнат: „В колективната душа интелектуалните способности на хората, а оттук и тяхната индивидуалност, изчезват. Разнородното се размива в хомогенното, а несъзнателните свойства доминират. Това обединяване на обикновени черти ни обяснява неспособността на тълпите за действия, изискващи висока интелигентност.“ Резюмиран, цитатът звучи така: сам даден човек има интелигентност 100, същият човек в тълпа(или свързан някак си с други индивиди) има интелигентност 50. Следователно интелигентността(да се разбира силата на разума, която контролира живота) е еквивалентът на енергията на атома. Тогава ето как звучи хипотезата за случващото се при образуване на междуличностни отношения: интелигентността на индивида спада, щом установи връзка с друг индивид

По някакъв начин не би могло да се каже, че обвинението „човекът става глупав, когато е с хора“ идва от устата на мизантроп. Примери са Наполеон, за когото вече бе споменато, и Хитлер, който, подобно на Наполеон, със своя дар слово вдигнал германците на война. Философи като Ницше усещали вредата от тълпата и въобще ниската интелигентност(за да не кажем „тъпота“) на масата. „Бягай, приятелю, скрий се в своята самота...“, „[...] ала където пие и сбирщината, там всички кладенци са отровени“ са някои от техните думи. Други мислители пък далеч по-лаконично, но със същата образност казват, че „адът, това са другите“. При работните групи не може да се говори за подобни отношения, тъй като там отделният индивид не е свързан с останалите, а индукционната сила на работа ги ориентира към общата задача – тук

отново намираме Ван-дер-ваалсови сили. В училищата обаче се случва обратното: класът е една група, в която всеки е свързан – или интелигентността е ниска. Класът не е тълпа, а малка група, при която зависимостите при поведението на тълпите са същите, но в умален вариант. Следователно за да се индуцира интерес, трябва да се постъпи по същия начин, както с тълпите. Ван-дер-ваалсовата ориентационна сила, прилагана от учителската молекула върху ученическата, трябва да бъде достатъчно образна, а най-образно действа страхът. Налага се изводът, че при наличие на неориентирани към работа междуличностни отношения производителността спада, а при неконтактуващи индивиди производителността е по-висока и по-качествена. Следователно практически смисъл има човешкото свързване тогава, когато това свързване е насочено към изпълняването на обща идея.

Сега да се насочим към същинската химична връзка. Но преди това, трябва да обясним, за да бъдат нашите паралели пълни и ресинкретизацията на химията и психологията по тези пунктове да не оставя място за съмнение в правотата на нашата теза, как и към кои човешки качества понятията „йонизационна енергия“, „електронно сродство“ и „електроотрицателност“ се отнасят. Йонизационната енергия е нужната енергия за отделяне на електрон от електронната обвивка на даден атом и е характерна за металите. Вече бе установено, че алтруистите приличат на металите по това, че дават. Склонни сме да твърдим, че никой човек не е до такава степен едностранчив, че само да иска или само да дава, затова ще кажем, че всички при определени условия биха дали нещо. Йонизационната енергия съответства именно на тези условия. Иначе казано нужният емоционален заряд да накара някой да даде е йонизационната енергия. Пример: Х е голям скъперник; бедни ходят при него да искат милостиня, той не само не им дава, но и ги ругае, че го притесняват; един ден майка му, боса и мръсна, отива да го помоли за пари, тъй като тя и мъжът ѝ останали съвсем бедни след не знам си какво; видят на горката му майка го разчувства и той ѝ дава пари. Именно тъгата у майка му носи достатъчния емоционален заряд, който може да го принуди да даде. Електронното сродство е съответно обратното на йонизационната енергия: авторът не намира за нужно да обяснява това, което всеки би могъл да разбере по дедуктивен път.

Йонизационната енергия и електронното сродство показват още нещо у човека: садистичен и мазохистичен Аз-образ. По отношение на това няма кой знае какво да се каже. Садистичен Аз-образ обуславя агресивни личностни, които изискват да им се служи – личността Х от примера е садистична. При нея е нужен голям емоционален заряд, за да се принуда да даде, и малък, за да пожелае нещо. Иначе казано – садистите са подобни на атоми с ниско електронно сродство и висока енергия за йонизация; мазохистите, обратно – ниска йонизационна енергия и високо електронно сродство.

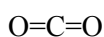
И сега последната характеристика, преди да минем към същинската химична връзка – електроотрицателността. Според нея се образуват различните химични връзки. Примерно най-силните връзки се образуват между атоми на химични елементи, чиято разлика в електроотрицателността е равна на 0, а по-слаби при такива, чиято разлика в електроотрицателността е по-голяма от 1,6. Хората се сприятеляват по-силно, ако между тях има общи работи; следователно електроотрицателността е еквивалент на различията при характерите.

Първата химична връзка, която ще разгледаме, се обуславя от разлика в електроотрицателността по-голяма от 1,6 и при нея обща електронна двойка няма: единият атом е придърпал електрона(ите) на другия, ставайки йон. Иначе казано, ще разгледаме йонната връзка.

Разлика в електроотрицателността – първият признак, по който анализираме – в случая е голяма, а както установихме по-горе, такава разлика при хората се равнява на известна несъвместимост на характерите. Сега ще можем действително да видим доколко такива отношения са силни. Следващият момент за анализ е фактът, че обща електронна двойка няма или йонните са свързани единствено посредством инерция. Такъв израз – само инерцията ги държи заедно – може да се използва и за хора. Той обрисова отношения, които задържат заедно дадени индивиди само по силата на стара случка, чието влияние избледнява. Това не е пълноценно: единият дава, другият взема често без да си дадат сметка за това. Не можем да наречем това садистично-мазохистични отношения, тъй като при тях, както ще видим след малко, участващите смятат на подсъзнателно или съзнателно ниво, че имат нужда един от друг. Изображение на този вид човешка връзка ще ни бъде от полза: А и Б са били приятели в училище; след като се дипломират, единият заминава в САЩ, другият си остава у дома; 20 години по-късно те се преоткриват, но заради цялото това време не могат да се впуснат в истински разговор, защото са изгубили общото, което ги свързва – обменят по някоя реплика „за доброто старо време“, но като цяло си остават затворени в себе си и се радват на собствената си компания.

Следващата химична връзка, която ще разгледаме, е ковалентната полярна. Характеризира се с разлика в електроотрицателността по-малка от 1,6 и общата електронна двойка е придърпана към един от атомите. За читателят е напълно ясно какво следва да кажем. Затова ще се ограничим само до общи изказвания: ковалентната полярна връзка е тъждествена на приятелски или неприятелски отношения, при които двата човека са неравностойно разположени: има отношение садист-мазохист. Погледнато глобално, това е най-разпространената връзка сред хората (както и сред химичните съединения) и, за да бъде по-ясно, казваме, че единият иска да се хареса на другия, по тази причина всичко, което прави, е с цел другия да го хареса.

Стигаме до ковалентната неполярна връзка. Както досега правихме, и този път отбелязваме характеристиките: няма разлика в електроотрицателността; общата електронна двойка е наравно разположена между двата атома. Разлика в характерите няма; всичко е общо. За да илюстрираме този вид свързване, ще прибегнем до творчеството на римските писатели: *Amicus quasi alter ego est*. Правилно е възражението, че съществуват неполярни молекули, чиито атоми са свързани полярно. За да отговорим на това и изложението ни да бъде пълно, ще вземем примера на въглеродния диоксид:

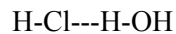
Ковалентната неполярна връзка няма. Следователно не можем да търсим причина и човешки еквивалент на това явление, свързани с разликата или сходството на характера. Не можем да говорим за естествено получено равномерно разпределение на електронната плътност, тъй като вторият кислороден атом придърпва въглерода със същата сила, с която и първият – двете сили се изравняват и въглеродът застава на равно разстояние между двата кислорода. За това спомага и 180° ъгъл на връзките. Нека се опитаме да съставим представа за такова отношение: трима човека; с цел по-добро илюстриране ще кажем, че двата кислородни атома са жени, а въглеродният атом – мъж; връзките помежду им са любовни; в случая на въглеродния оксид въглеродът е придърпан към кислорода, но тук има равновесие: или иначе казано, въглеродният диоксид е тъждествен на отношение между трима човека, при които свързващият първия и третия не прави комприс, кому да угоди.

Използваният принцип в разгледаните примери може да се употреби за преиначаване на всякакви молекули към човешки отношения. Важно е да се отбележи, че „*Amicus quasi alter ego est*” се отнася единствено за свързване на атоми на един химичен елемент (кислородна молекула, озонова молекула, хлорна и т.н.). Истинският приятел е човек, с характер който не се различава от нашия, който в същността си е същият като нас. Останалите неполярни взаимоотношения са свойствени на индивиди, които успяват да намерят баланс при връзките си с другите, казано иначе – които се държат на разстояние, за да избегнат садистично-

мазохистичните отношения.

Внимателният читател ще попита защо пропускаме или ако не пропускаме, защо слагаме след всички други химични връзки водородната. Същността на личностното явление, което намираме в механизма на водородната връзка, е много близък до активаторите и дезактиваторите при бензена, разгледани по-долу. Но докато активаторите и дезактиваторите не приемат личностна форма, а условна, *идейна*, водородната връзка се осъществява между хора. Отново ще разгледаме човека като молекула. За улеснение, нека тази молекула бъде вода H_2O . И тази вода ще образува водородна връзка с HCl , както е показано отдолу:

Механизмът, с който ще обясним случващото се, е следният: тъй като Cl има голяма електроотрицателност, то той силно привлича H . Общата електронна двойка е придърпана към Cl , а силите между двата разноименни заряда са електростатични сили на привличане. Водородният атом от водната молекула, който се свързва в хлорния, е впечатлителна, подлагаща се на внушение, част от психиката на човека $-H_2O$. От друга страна хлорът в хлородоводорода е харизматична, впечатляваща и внушаваща част от психиката на човека $-HCl$. Такива отношения възникват между идеологически водачи, „идоли“ и техните последователи. „Идолът“, придърпвайки електронната двойка към себе си, определя отношенията между него и последователя като неравностойни. Садизмът и мазохизмът не са изключени.

Заедно с химично-личностните връзки разгледахме и условията за тяхното образуване – емоционален заряд и интелигентност. Сега трябва да видим дали разпадането на химичните връзки може да се оприличи на разпадането на междуличностните връзки.

За разкъсването на една ковалентна връзка е нужно много енергия. Как може това да се префасонира, така че да показва разрушаването на човешки отношения? Философията на Карл Ясперс би могла да отговори на въпроса. Немецът твърди, че има два свята – материален и трансцендентален. Първият е нашият, а във втория се съдържат кодовете на всичко, което ще стане, как ще стане, защо стане, така да се каже - механизма на света. За човека е невъзможно да разбере напълно трансценденталния свят, но в определени моменти от живота си, при много силен емоционален заряд той може да „чете“ от кодовете на Вселената и да я разбере донякъде. Карл Ясперс казва още, че такъв заряд се намира в моменти на много силна болка, щастие, смърт на близък човек и т.н. Аналогията със смъртта е най-близка до нашия проблем. Със смъртта на близък човек изчезват изведнъж бившите връзки между покойника и живите. Според Ясперс в този момент те би трябвало да разберат нещо повече за живота и света, което всъщност се случва често. Едни разбират, че трябва да живеят пълноценно, други пък, че този живот няма смисъл и т.н. Те откриват някаква истина, която има логичен корен поне за техния разум. Действията на разума обаче са свързани с интелигентността – щом възможността за по-силни разумни актове се увеличава, следователно самата интелигентност се увеличава. Вече казахме, че при междуличностното свързване интелигентността на индивида спада, а сега намираме, че при разкъсване на тези връзки тя се увеличава. Впрочем такава е и зависимостта при атомите – при разкъсването на връзките вътрешната им енергия се покачва.

В този ред на мисли, може би ще намерим „химическо“ обяснение на думи, които много религиозни създатели казват: „Изгуби ме, за да ме намериш“. Хирургите не оперират свои близки, понеже в такива случаи тяхната обективност спада. А обективност означава схващане на реалността, такава каквато е. Това залъгване идва именно от приятелските отношения между пациента и лекаря. Следователно междуличностната връзка вреди на обективното възприемане на света, доколкото то е възможно. При духовния учител тази междуличностна връзка е още по-силна, тъй като е укрепена от вяра. Той знае, че подобна проява ще попречи на учениците му да разберат не само света, но и себе си – затова им казва да го изгубят. Така приятелските отношения нямат да напасват света по идеята, а идеята по света. Пример е невярващият Петър, който се отрича от Христос и след това става негов първи апостол.

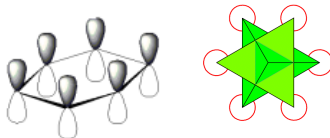
Относно химичните връзки най-ловко избягахме да говорим дотук за допълнителната поляризация. Този феномен може да бъде приписан едновременно на човека, представен като молекула, и на група хора, представена по същия начин. Принципът на поляризацията е ясен – един халогенен елемент придърпва електронна двойка в едно съединение, карайки молекулата да преразпредели електронната плътност. Пример: 1-хлоропентан. В малки групички „хлорът“ се явява личност, която внася раздор в общата атмосфера. При отделния човек това е придатък към психичната система, който я дебалансира. Този химично-личностен феномен има негативно влияние. Признак за упадък, за зле функциониращо звено. Нека читателят не изпуска тези корелати, тъй като съвсем скоро ще се наложи да припомним към тях.

В последната част от изследването ни ще сравним бензена с човешкото съзнание и ще допълним теорията за химично-личностната еволюция.

Напълно уместен въпрос би бил „защо точно бензенът да представя напълно човека и човешкото съзнание“. Вероятно е читателят, който внимателно е следил изложението ни дотук, да си създаде представа за възможния отговор. Всеки философско настроен ум би могъл да открие някакво съответствие между бензена и човека. За разлика от предишните пъти, сега нашето търсене ще тръгне не от Европа с нейния краен обективизъм, а от Азия, чиито символи все още блестят силно в духовния небосвод на света.

Първоначално ще разгледаме как мистичните традиции на Изтока интерпретират звездния тетраедър, след което ще направим паралел между будизма, волунтаризма, бензена и човека. Но преди това е редно да кажем, че звездният тетраедър е пространствена фигура, която е съставена най-общо казано от две пирамиди с триъгълна основа, като едната пресича другата и върховете на двете са в противоположни посоки. За интересувалите се от символи значението на пентаграмата е ясно. Нека само уточним, че тя изобразява човека както и тетраедъра, но също така отношението му към природата: най-горният връх е израз на Духа; а останалите елементите - въздух вода, огън и земя. Според тази представа човекът е съзнание, който посредством своя дух господства над стихииите. Причината, поради която голяма част от обществото смята пентаграмата за знак на злото, е използването на обърнатата пентаграма от сатанистите, чието значение впрочем не е по-различно: тук върхът, който обичайно е нагоре и обозначава Духа, е надолу или казано иначе Духът е контролиран от стихииите. Правим това отклонение, защото човек в звезден тетраедър е изобразяван, така че единият от върховете на пирамидите сочи нагоре към небето, а другият – надолу към земята. Това е образен начин да се каже, че трябва постоянство, за да се утвърди духовното изкачване (индивидуация в психологията). Надяваме се, че на читателя е ясно сега значението на вписания в звезден тетраедър човек.

Темата ни обаче не са пространствените фигури, а бензенът и неговото отношение към човека като психологическа система. На изображенията отдолу са показани бензен и звезден тетраедър. Преди да ги коментираме, нека ги разгледаме:

Върховете на двете

основи на пирамидите са шест,

колкото е и броят на въглеродните атоми. Не можем да заключим въпреки това, че двете фигури са тъждествени една на друга: тетраедърът има не 6, а 8 върха. Седмият и осмият аспект е ароматното ядро, тъй като то представлява пръстен, който извършва движения под и над равнината, образувана от сигма връзките между въглеродните атоми. Получихме осемте позиции на звездния тетраедър в бензена, следователно бензенът изобразява човека също толкова добре.

Сега е редно да обърнем внимание на седмия и осмия аспект от бензена или на върховете на двете пирамиди, съставлящи звездния тетраедър. Вече уточнихме значението на двете пентаграми и казахме, че върховете на двете пирамиди имат същото значение. Въпросът, който

ни мъчи, е защо те са две, щом като човек може да бъде само добър или само лош в даден момент. Отговорът е, че за да израсне, той трябва да познава не само висините, а и дълбините. Все пак къща не се строи само нагоре, но и надолу. С цел онегледяване бихме могли да парафразираме известна Нищеева мисъл: „Именно душата, която има най-дълга стълба и може най-високо да се качи, може и най-ниско да се спусне.“

В горните размишления бе разгедан единствено строежът на бензена без оглед на водородните атоми. Причината е следната: тъй като водородните атоми могат да бъдат замествани и броят, а свързването на въглеродите не може да се промени, то въглеродните атоми и връзките между тях са същността на бензена. Следва да разгледаме отношението на същността към аксесоара или будизма.

Будизмът е практическа философия, която разглежда проблема със смисъла на света. Главни понятия в него са „самсара“ и „нирвана“. Самсара е илюзорността на света; нирвана е състояние на блаженство, в което будистът достига съвършенство и прозира през самсара. Само ще вметнем, че в индуистката мистика самсара се нарича „булото на Майя“. За будизма светът е пълен с изкушения, които биха могли да разсеят целенасочеността на старателния будист, така че той да не достигне нирвана. Друго смислово ядро е негативният характер на ума: той винаги търси, скача от мисъл на мисъл и никога не е задоволен. Затова будистите смятат, че за постигане на съвършенство, трябва да гледат в себе си, понеже там и само там, според тях, е търсената нирвана. Това са най-важните положения в будизма, които ще се опита да сравним с химическия характер на бензена.

За една точна наука като химията понятия като „булото на Майя“ са чисти глупости. За нея светът съществува, иначе казано химията утвърждава света, а будизмът го отрича, следователно е вид nihilизъм. Будистките принципи не могат да бъдат използвани директно върху бензена, за да разберем по-добре човека. Затова се налага да поразсъждаваме. При нирвана всички външи „съблазнители“ не играят вече никаква роля за човешкото съзнание, следователно то е чисто, празно и все пак цялостно, откъдето следва, че нирвана според будистите е основното състояние на човека. Основното състояние на бензена си е бензен – C_6H_6 , не алкилбензени, не халогенпроизводни, не киселини или каквито било други производни – C_6H_6 . Тези думи разбира се не са празни, а имат емпирично доказателство. При толуена метиленовата група избутва електронната плътност към ароматното ядро, с което улеснява създаването на химични връзки на орто и пара местата. Бензенът, по принцип безразличен за мястото, при превръщането си в алкилбензен има афинитет към определени позиции, което ще рече, на будистки език, че алкилбензените са потънали в самсара, понеже тяхната същност – бензенът – извършва реакции не по своя характер. Следователно онези атоми и атомни групи (активаторите и дезактиваторите), които избутват по някакъв начин електронната плътност на ароматната връзка, са именно съблазнителите, за които будизма говори.

За да направим по-разбираем този принцип по отношение на хората, ще го онагледим с един пример. Според направените заключения, ако към съзнанието на един индивид се прикрепят дадена идея (активатор/дезактиватор), която въздейства на съзнанието (бензеновото ядро), така че то да промени своя характер спрямо направените от идеята промени в психичната система и да се държи по нов, така да се каже, неестествен начин, то този индивид поглежда на света през призмата на идеята или за будистите потъва в самсара. Това е общото изражение на принципа, а сега едно частно: мъж, който прибирайки се от работа, получава астматични пристъпи, без да е болен от астма, имал като дете тежка рана на гърдите. Самата рана не му пречила да диша, но корсетът, който носил, за да не се отвори пак раната, му пречил. Това му причинявало болка и той плакал. Прислужницата, която семейството имало, го чувала и отивала да го утеши, тъй като никой друг не ходил. В зрелия си живот той бил женен, но жена му не му обръщала внимание, затова веднага щом се прибирал, получавал астматични пристъпи, които имали за цел да изискат внимание както в детството му. Това е пример за комплекс за превъзходство, който доктор Адлер дава в една от своите книги. Излагаме го тук с цел да онагледим факта, че всяка идея, която ни обърква по някакъв начин миогледа, е вредна и че всяка психическа

болест променя виждането ни за света, така че следвайки теорията на будистите, трябва да се освободим от всички изкушители, следвайки теорията на химично-личностната връзка – от активаторите и дезактиваторите, следвайки психологичната теория, трябва да излекуваме комплексите си за малоценност и превъзходство(тъй като те определят качествата алтруизъм и егоизъм, които посочихме по-горе за основни подбуди на човешките постъпки), за да видим ясно света, какъвто е.

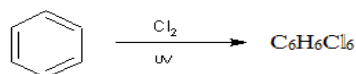
Да видим света такъв, какъвто е, в неговата същност - волята е невъзможно – казва Шопенхауер, родоначалник на европейския волунтаризъм. Но какво означава „волунтаризъм“? Това е философско течение, което поставя волята в центъра на света. Шопенхауеровото учение разглежда волята като негативна или казано иначе волята е сляпа, безцелна и вечножелаеща при условие, че сама не знае какво желае. Такова е, както си спомняме, и будисткото разбиране за съзнанието: скача от мисъл на мисъл без цел. Между двете философски течения се прави голям паралел: и двете са на мнение, че човек е нещастен, понеже постоянно иска, след като едно желание е задоволено, идва друго и така нататък до края на живота му. Шопенхауер и будистите препоръчват едно и също нещо: отхвърляне на волята/съзнанието, тъй като то намира постоянно със своята сляпа дейност изкушители-активатори/дезактиватори, което ги отклонява от тяхната същност. В този ред на мисли е добре да вметнем и същността на духа според Хегел. Центърът на дух е вътре в него, следователно за да постигне съвършенството, духът трябва да желае само себе си. А какво е центърът му? Това е свободата. От това можем да си дадем сметка, че духът, постигнал съвършенство, го е постигнал именно като се отрича от аксесоарното, за да получи реалното - себе си. Смесово тази част от хегеловата философия е много близка до това, което разгледахме току-що. Същност то ни осветлява по един пункт: докато преди за нас „нирвана“ и „отхвърляне на волята“ бяха размити понятия, сега можем поточно да ги определим. Да отхвърлиш съзнанието/волята, за да постигнеш съвършенството/щастие, което е в твоята същност, трябва да искаш само себе си, а да искаш само себе си означава да искаш свободата, която е в теб и която ти позволява да правиш каквото искаш, тъй като чрез свободата изборът ти не е мотивиран нито от психологическа патология, нито от идеи или поведенчески модели. Става един омагьосан кръг от понятия, в които читателят много лесно може да се изгуби, затова обясняваме: в случая на несъвършенството човек иска и прави, защото вярва, че така ще постигне щастие, в случая на съвършенството/щастие човек прави и иска, за да утвърди своето съвършенство/щастие. Това, което позволява на бензена да бъде такъв, какъвто е, е именно ароматното ядро, следователно да иска само себе си или същността си, която е ароматното ядро, означава да бъде само и единствено бензен – C_6H_6 . Следователно всичко, което променя по някакъв начин бензена – активатор или дезактиватор, го отдалечава от същността му. Подобно стои работата и с човека.

Но бензенът не участва само в заместителни реакции. Досега ние разгледахме бензен и бензенопроизводни, при които ароматното ядро е незасегнато; сега ще се опитаме да открием паралел между изчезването на цикличната делокализирана 6-р система и човека. Някои тук ще се възпротивят, казвайки, че ние утвърдихме ароматното ядро като паралел на човешкото съзнание в химията, изчезването му би значело край на съзнанието и край на човека, тъй като именно съзнанието ни определя като хора. Действително това възражение не е безпочвено, което не му пречи обаче да бъде погрешно. Ароматната връзка осигурява стабилността на молекулата, следователно при човека ароматната връзка трябва да бъде такава структура в човешката психика, която гарантира непоклатимостта на съзнанието. Тези пояснения ни олесняват в откриването на паралел между разкъсването на бензеновото ядро, с което при всеки въглерод се връща по един електрон и всеки въглерод може да се свърже с два заместителя вместо с един, и унищожаването на балансиращата структура. Очевидно съзнанието на човек трябва да бъде подложено на такъв натиск, че компенсаторните подсъзнателни системи да не го издържат и самото тяло да не може да го понесе, при което действително личността се разцепва или казано на медицински език – настъпва шизофрения. Шизофренията е все още terra incognita за психопатологията. Съществува класификация на симптомите, но не и единна теза какво ги причинява. Едно обаче е сигурно шизофренията не е обикновена психоза, тъй като тя не е резултат от компенсаторната дейност на подсъзнанието, а

точно обратното - тя е продукт на неспособността на подсъзнанието да компенсира тежкото положение в цялата психична система. Твърдим, че личността се разцепва, като се обособяват две звена в психичната система – на първоначалното „оригинално“ съзнание и вторично съзнание, при което психичната енергия, която след провала на психичната система става леко по-леко неконтролируема, опитващо се да се прояви и, тъй като тази енергия е трябвало да бъде компенсирана, то се проявява все едно е компенсаторна програма на несъзнаваното, което не е. Симптомите на шизофрения са многобройни. Тяхната плуралност не бива да ни заблуждава: от най-леките до най-тежките им форми, те са всички продукт на една или друга дейност на несъзнаваното – излтаскване, кондензиране... А някои като халюцинирането са свързани с архетипите на колективното подсъзнание. Можем да заключим, че шизофренията е болестно състояние, при което границата между съзнание и несъзнавано е нарушена. Последното обобщение правим само за нуждите на естетиката; нашето изложение се нуждае единствено от горе посочените характеристики на шизофренията.

Вече утвърдихме тезата, че ароматното ядро е същността на бензена: благодарение на него той има своите свойства. При присъединителните реакции обаче бензенът губи ароматното си ядро, така че валенциите при всеки въглероден атом да станат 2. Новата молекула – циклохексан при хидрогениране или хексахлороциклохексан при халогениране (посочено на схемата отгоре) – е по-нестабилна от бензена. Нека приложим размишления по отношение на шизофренията върху халогенирането на бензен. Последният губи своята същност, това, което го държи в специфичната му стабилност. Реакцията се осъществява, понеже ароматното ядро не издържа на приложената сила (случаят с хидрогенирането на бензен илюстрира този аспект, тъй като увеличаването на температурата и налягането показва по-добре покачващия се натиск, който ядрото трябва да издържи). При свободните валенции идват хлорни атоми, които поляризират връзките между въглеродите, което прави молекулата по-нестабилна. При разцепването на съзнанието се получава същото. Нужна е сила, която да разкъса ароматната връзка/структурата, грижеща се за доброто функциониране на психичната система. Тази сила в химичния случай е катализатор, повишена температура и налягане или слънчева светлина; при хората най-добре действа информационно заливане: информацията изпълва подсъзнанието, което трябва да я преработи – то може да се справи до известна степен, ако обаче информационният поток не секне, а се усили, структурата, за която говорим, поддава. Разбира се това е случай, при който индивидът сам си причинява шизофренията. Тук

предразположените си позволяваме да вметнем, че предразположените към шизофрения са такива поради слабостта на балансиращата структура в психичната система. Балансиращата структура е тъждествена на цикличната делокализирана система на бензена,

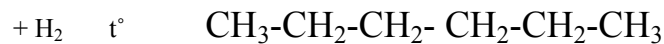
която винаги е една и съща – как тогава можем да обясним химично предразположението към шизофрения/слабия психичен апарат? Вече казахме, че бензенът представя будистки идеал – който живее в хармония със себе си, който е приел света и може да го разглежда такъв, какъвто без никакви външни фактори да му пречат/дезактиватори и активатори да променят химичните му наклонности, следователно бензенът представя човек достигнал съвършенство. Такъв човек не може да има слаба психика. Затова трябва да търсим отговора другаде. И този отговор намираме при алицикленните съединения и циклохексен и циклохексин в частност. При хидрогениране от тези съединения се получава същото както при хидрогениране на бензен – циклохексан. Ако имахме достатъчно дързост, щяхме даже да предположим, че развитието на рекурентна шизофрения при предразположените е оприличимо на постепенното халогениране на циклохексен и циклохексин до хексахлороциклохексан.

При хидрогениране на горните съединения се получава един общ продукт - циклохексан, който е по-нисш от изходните вещества, но който е въпреки това стабилен. Горните съединения бяха оприличени на човешки психични системи; циклохексанът е редуцирана тяхна форма.

Следователно циклохексанното съзнание е по-нисше от човешкото. По-нисше съзнание от човешкото имат животните. Всеки би се съгласил с това твърдение. Еволюционното разсъждение, което можем да извадим от тази зависимост, е прилично на една реплика на Зигмунд Фройд: „Първият човек, който е изругал, вместо да хвърли камък, е бащата на цивилизацията.“ Животното, което се е лишило от нещо, за да бъде по-сигурно, е направило първата крачка към същинско, човешко съзнание, с което и към стабилност, по аналогия на дехидрогенирането на циклохексан.

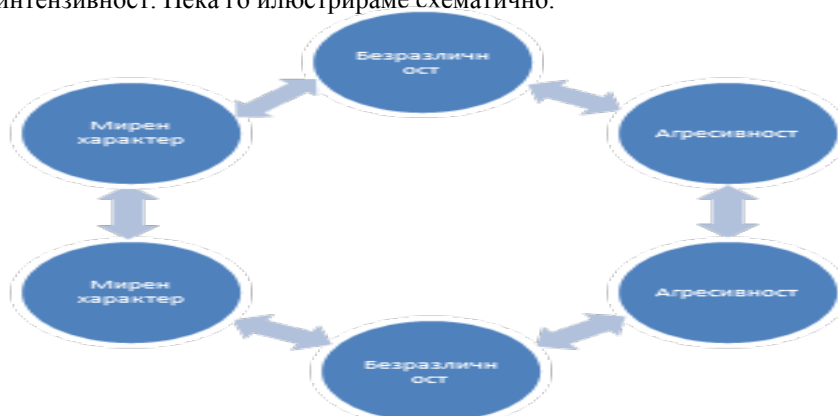
Прав е читателят, който смее да твърди с нас, че по този начин можем да правим изводи за съзнанието на всички живи същества според тяхното еволюционно ниво, сравнено с човешкото. Следва да го направим, но с една уговорка: какво и да се каже и каквото и да се е казало, не се изразява мнение по отношение на еволюция на веществата или на йерархия на самите вещества – всичко е напълно условно с цел по-добро онагледяване на тезата и по-голяма яснота на изложението.

Нашите опити и размишления ни наведоха на мисълта, че като хидрогенираме, спада стабилността на молекулата (бензен – циклохексан), а като дехидрогенираме, стабилността ѝ се покачва (циклохексан – бензен). Сравнихме още човешкото съзнание с безнена, понеже и двете имат структура, която осигурява тяхната стабилност, и животинското съзнание с циклохексана, понеже двете са по-нестабилни от човешкото съзнание и бензена и съществуването на вторите е условие за получаването на първите. Еволюционно растенията са по-нисши от животните. Следвайки горните размишления, разбираме, че за да получим въглеродород, който да изразява сложността на психичната система при растенията, трябва да хидрогенираме циклоалкани. В случая на циклохексана се получава хексан.

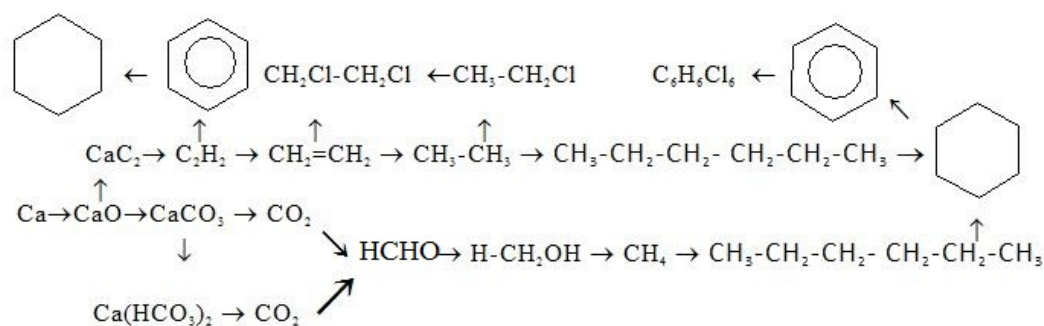
У някои читатели започва да се поражда мисълта, че тези разсъждения са несъстоятелни и че изложената теза по отношение на съзнанията на организмите е глупава *par excellence*. Нека тези читатели задържат скептицизма си за един параграф, така че да докажем правотата и на това изказване.

Под съзнание при животните, растенията и хората трябва най-напред да се разбира моделът на поведение. При растенията няма поведение, което е убедителен контрааргумент, но ние посочваме, че под модел на поведение за растенията тук се има предвид тяхното развитие. Очевидно – при човека е най-сложно: при възпитанието на децата към тяхното съзнание се прилагат активатори и дезактиватори, които обуславят поведението му (както беше показано по-горе – един активатор/дезактиватор улеснява приемането на поведенчески модел за дадена ситуация) – то не е напълно обусловено от инстинкта. При животните поради липса на същинско съзнание развитието е посредством инстинкта. Въпреки приликата с растенията ние твърдим, че структурата на животинското съзнание е циклично, защото при него все пак са възможни психологически регресии (като пример читателят може да потърси телевизионното предаване „Говорещият с кучета“). При растенията обаче такива прояви не се наблюдават, затова ние твърдим, че растителното развитие е праволинейно – покълване, порастване, първи листа, първи цветчета, опрашване, смърт. При животните, както вече казахме, може да стане регресия, откъдето следва, че съзнанието е изразено до някаква несъзнателна степен. Ако има нещо неясно, то е защо точно животинското съзнание да е циклично, а не праволинейно. Както вече споменахме, синоним на съзнание в нашето изложение е поведенчески модел. Възможните поведенчески модели са агресивен, мирен и безразличен (по отношение на някои висши животни, които избират как да постъпят с оглед на ситуацията). Тези модели са три, а в шестоъгълника има шест ъгъла или шест възможни крайности. Следователно има по две степени за всеки поведенчески модел, освен за безразличния – за него са две, но с еднаква интензивност. Нека го илюстрираме схематично.

Така животните променят характера си: започват от безразличие и минават или към агресивност, или към мирен характер. След като са направили този избор, трябва да минат отново в безразличие, за да го сменят. Начинът, по който животните променят характера си, е, разбира се, системата опит-грешка. Те имат също така вродени агресивни наклонности – примерно боя между лъвове за право над територията, и смирителни ситуации – пред лицето на йерархията за някои видове маймуни. Това можем да обясним с предположение на съзнанието, което химично би се изразило като халогенпроизводно на циклоалкан. Халогенният елемент в молекулата поляризира връзките, изтегляйки електронната плътност към себе си.

Надяваме се да сме били изчерпателни по тази точка, защото трябва да минем към следващата. Връщаме се към Шопенхауеровата философия, от която ще разгледаме само нивата на обективация на волята, тъй като с помощта горните разсъждения можем да изобразим химично точно това виждане за света. Според немския философ волята, като първична сила във вселената, се проявява във всичко с различна степен. Най-нисшата степен на обективация са природните сили – магнетизъм, гравитация и т.н., защото те се проявяват непосредствено, след като условия за това са налице. След тях е цялата нежива природа – минерали, кристали, въздух – тъй като и те все още нямат право на избор. Следват растенията, при която волята не се проявява непосредствено, а след време. И накрая идват животните и хората, като животните са по-нисши, защото каквото и да правят, техните инстинкти ги дърпат към тяхната същност. А при хората постигане на същността не е задължителна – хората могат да отрекат волята си или да я утвърдят и тези наклонности стигат понякога до протиестествени крайности като самоубийството. Досега направихме сравнение между структурата на въглеводороди и съзнанията на живите същества. От метод за получаване на бензен изведохме еволюционния процес на развитието на съзнанието. При растенията и животните, тъй като те винаги достигат своята същност – волята се обективира напълно – можем да твърдим, че волята, която се проявява чрез тях, съвпада с тяхното съзнание. Но при човека абсолютната обективация е състоянието на нирвана или бензен-състояние. Можем да съставим генетичен преход, който да показва нивата на обективация на волята (като първо са минералите и кристалите, понеже не можем да отъждествим физичните сили с химични съединения). Пример за такъв преход се намира отдолу:

От размишленията върху допълнителната поляризация можем да изведем, че халогенпроизводните въглеводороди се отъждествяват с отслабено съзнание на независимо кое ниво на съществуване.

В химично-личностната теория ние се преоткрихме от нова гледна точка. Химията ни помогна да класифицираме връзките помежду ни. В зависимостите между съединенията видяхме пробраз на нашите философии и религии. Тези „открития“ ще махнат измамата, че е трудно да се правят открития. Цялата природа е покрай нас – само чака да разбулим тайните ѝ.

In natura veritas omni. Ние сме парченца от природата, като такива се подчиняваме изцяло на нейните закони. Човекът не е свободен, а пионка в игра: единственият избор, който може да направи, е да продължи или не. Важно е да се разбере, че в тази игра няма зарове и ред – всеки гледа първи да излезе. Който е достигнал до това прозрение, заслужава не по-малко уважение от тези, които са вече напреднали. Теорията на химично-личностната връзка е победа в областта на науката и перла за цялото човечество, защото тя е пионер в ресинкретизацията на науките, а най-обективен поглед на света има само онзи, който е опознал всичките му страни. Създаването на паралели между цялото досегашно познание ще позволи открояването и обособяването на истинските природни закони. Щом веднъж ги получим, ще имаме най-сетне истинска представа за света и живота.

Библиография

Хегел, Г. „Философия на историята“ (1995г.)

Ницше, Ф. „Тъй рече Заратустра“ (1990г.)

Шопенхауер, А. „Светът като воля и представа – първи том“ (1997г.)

Любон, Г. „Психология на тълпите“ (2002г.)

Ясперс, К. „Philosophie“ (1986г.)